

Invicte Estellés

El 31 de maig, pura rutina, s'anuncia al plenari municipal la consumació de la impotència: que la Fundació Vicent Andrés Estellés queda dissolta, següent punt de l'ordre del dia. Però no.

És un adjectiu que se li enganxa-va als versos. I, segurament, ara en som molts, que el fem servir precisament per això, pels versos i per aquesta seva capacitat de perdre-nos a la pell i dins les venes, també.

“Al dematí potser et floriran / entre les mans de tímidesa invicta” o “evoque els pèls de l'entreuix pegant / cops a les teues rodonors invictes” o “el món de les nits, fresques, a la muntanya, els aljubs, les herbes —entre les quals, certament, sobretot, predomina, invicta, l'herba d'olives”.

Invicte -a: adj. Mai vençut, sempre victoriós.

En qualsevol circumstància.

Jo no sé en què devien pensar, o en què devien no pensar, per a practicar el tristíssim qui dia passa anys empeny en un tema com aquest. Que en cap altre, si resulta que ets una administració pública i que, per tant, tens responsabilitats directes sobre la vida de la gent. Que en cap altre i que en aquest, tampoc. No sé en què devien pensar, potser que no ens en sentiríem, simple paperassa, que un maldecap menys, que no n'hi ha per a tant (“Uns per por, / altres per pena, / farem del món / una gangrena”, cantava l'Ovidi). No sé en què devien pensar però no importa: que en el pecat portin la penitència i que en les explicacions peregrines que ara es veuen obligats a donar trobin l'espill que ben tristament els retrata.

Els fets són coneguts i han estat explicats des que va saltar la notícia: que a l'Ajuntament de Burjassot han inactuat (aquests eufemismes de pa sucats amb oli i pretesament tècnics: que no han fotut ni brot, vaja) i han deixat perdre la fundació que duia el nom del poeta valencià més important del segle XX (en descripció concisa de Joan Fuster: “feia segles que al País Valencià no es feia sentir una veu tan intensa i tan potent”). Aquesta Fundació, ara extinta, s'havia creat l'any 2007 per tal de promoure la recuperació i l'estudi i la divulgació de l'obra de Vicent Andrés Es-

NÚRIA
CADENES

@ncadenes

tellés (ja ho sabeu: “...el fill del forner, que feia versos.” / Més cultament encara: “El nét major / de Nadalet”), i l'Ajuntament de la ciutat que l'havia vist néixer era l'encarregat de mantenir-la viva i activa.

No ho va fer.

Hi ha un manifest, clar, concís, raonat, que ho explica i que denuncia “l'abandonament i la falta d'interès del consistori que, durant els quinze anys que ha existit la Fundació l'ha mantinguda sota mínims”. I que, quan va rebre els requeriments que arribaven des del Ministeri d'Hisenda espanyol, tampoc no va moure ni un dit. Perquè es veu que als comptes hi havia un desquadrament de setanta o vuitanta euros, i que la llei estableix que desquadrament és extinció, i l'Ajuntament ho va deixar passar. Un dia i un altre i un altre fins que, el 31 de maig, pura rutina, s'anuncia al plenari municipal la consumació de la impotència: que la Fundació Vicent Andrés Estellés queda dissolta, següent punt de l'ordre del dia.

Però no.

Perquè en aquesta història hi ha un altre actor invicte: el poble. Escrit així, en

terminologia exacta i estellesiana i que, de fa temps, té per consigna un bell ram de versos: “No et limites a contemplar / aquestes hores que ara vénen, / baixa al carrer i participa”. I així s'ha fet. Ja he esmentat el manifest: en un tres i no res va passar això que ens reclamaven els versos, i des de Ca Bassot, l'associació que agita les aigües culturals i cíviques de Burjassot perquè mai no s'estanquin, es va convocar tothom, i tothom s'hi va anar sumant.

I no es va acceptar el silenci. Ni la resignació. Aquesta és la clau. Al costat de Ca Bassot, i de la família del poeta, hi ha les principals associacions del país (Acció Cultural del País Valencià i Òmnium Cultural i l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i Escola Valenciana i el PEN Català i la Intersindical...) i gent que escriu i que canta i que fa filosofia o periodisme o que treballa al camp o que ha estat president de la Generalitat de Catalunya. I tothom dona (va donant, que el procés de signatura continua obert) suport al manifest. A la protesta per la inacceptable desídia. A la reclamació de solucions: que es creï una nova Fundació, amb seu a Burjassot i responsabilitat compartida (Generalitat Valenciana, Diputació, Ajuntament, universitats i família del poeta), que es creï un centre d'estudis per obrir el seu llegat als estudiosos i per arxivar-lo en condicions dignes (que és que el tenen emmagatzemat en caixes!). Des de la Conselleria de Cultura de seguida van respondre en positiu, i el mateix manifest ho destaca i ho celebra i li pren la paraula: “demanem que aquesta Fundació siga creada dins del temps que resta d'aquesta legislatura”.

Ara al setembre començaran els Sops Estellés, aquesta bella festa que sorgeix de la gent: el vi damunt la taula, pimentó torrat, versos en veu alta. Enguany seran un clam. Perquè Vicent Andrés Estellés, a més d'invicte, és estimat.

Esriptora